

gjort nogle Indvendinger. Mærkeligt nok synes det, at den ene af de to Hovedindvendinger er, at denne Deling i Distrikter vil føre til, at man faar flere i Stedet for færre Instanser, Sagerne skal passere. Det forekommer mig, at lige det modsatte er Tilfældet.

Der er vist fuld Enighed mellem Udvalget og Generaldirektoratet om, at den Deling i Sektioner, som Statsbaneledelsen er undergivet, ikke blot skal bibeholdes, men at man skal give Sektionernes Embedsmænd saa stor Handlefrihed, som det overhovedet kan forliges med selve Togledelsen — hvor Handlefriheden jo er stærkt begrænset af, at Togene næsten altid passerer gennem flere Sektioner —, med Sikkerheden og Banernes Vedligeholdelse. Saa megen Handlefrihed, som man der kan give Sektionslederne, bør man give dem, men med alt dette vil Handlefriheden dog være stærkt begrænset. Nu har vi i hver af Sektionerne en Trafikinspektør og en Baneinspektør, og Maskinsektionerne har jo ogsaa deres Maskininspektører. Overfor de mange Spørgsmaal, som man ikke kan lade dem afgøre, har vedkommende Inspektør nu den Vej at sende Spørgsmaalene videre til vedkommende Kreds' Trafikbestyrer, denne lader det gaa videre til Trafikchefen, som da atter, naar han ikke kan afgøre det, hvad han meget ofte ikke kan, maa lade det gaa videre til Generaldirektøren, som undertiden igen lader det gaa videre til Ministeren. Saadan er Gangen nu; men efter den her foreslaaede Ordning vil der derimod være mangfoldige Sager, der fra Trafikinspektøren i Sektionen gaar direkte til Distriktschefen, som under Forhandling med sin paa det Omraade kyndige Trafikbestyrer træffer Afgørelsen. Der er altsaa i alt Fald for en Mængde Sager et Minimum af Instanser at passere, og de Sager, som ikke kan nøjes med det ringe Antal Instanser, vil fra Trafikbestyreren gaa direkte til Generaldirektøren, for at denne, selvfølgelig efter Konference med sin Trafikchef, kan træffe Afgørelsen, naar han da ikke lader Sagen gaa videre til Regeringen. Og ganske de samme Instanser vil alle Spørgsmaal, der vedrører Banevæsenet, have at passere. Det er mig derfor umuligt at se rettere, end at mangfoldige Sager vil passere færre Instanser og ingen flere end nu, tværtimod. Det Utal af Skrivelser, som nu løber frem og tilbage gennem de mange Instanser — og vi har jo faaet Oplysning om, at det kan tage Maanedes og medføre et Utal af Skrivelser

at faa rene Bagatelspørgsmaal afgjort —, vil ad denne Vej i alt Fald kunne blive adskillig formindsket.

Generaldirektoratet hævder dernæst, at denne Styrelse vil blive kostbarere. Det kan jeg nu heller ikke se nogen Grund til. Vi har Trafikbestyrere og Banebestyrere og Maskinbestyrere i Landets 5 Kredse. Det er selvfølgelig disse Mænd, der vil blive den særlig kyndige Medhjælp for Distriktscheferne, og ved Siden deraf vil noget Kontorhold være fornødent, men da Distrikterne vil afgøre en stor Mængde Sager, som nu løber op til Generaldirektoratet og Trafikcheferne, tror jeg, at Arbejdet her vil blive indskrænket saa meget, at der vil blive Balance, ogsaa med Udgiften til Kontorhold.

Større Vægt er der selvfølgelig i en anden Indvending fra Generaldirektoratet, nemlig den, at i vort lille Land maa vi ønske en Centralledelse, fordi den skaffer den mest ensartede Afgørelse af alle Spørgsmaal, og Landet er ikke større, end at man kan lade alt gaa til Centralstyrelsen. Nu kan jeg dog for det første ikke se, at denne ensartede Afgørelse er det absolut rette overfor alle disse heterogene Spørgsmaal, som i meget høj Grad afhænger af de Forhold, hvorunder vedkommende Ledelse arbejder. Jeg kan ikke se, at den Afgørelse, der er den absolut rigtige ved Driften af de sjællandske Baner, behøver at være den absolut rette ved Driften af de vestjydske Baner. Men ved Siden deraf tror jeg, at man har Lov til at lægge mere Vægt paa den Fordel, som, efter det forskelligartede Grundlag, der maa være for Driften af de sjælland-falsterske Baner og mange af de jydsk-fynske Baner, kan fremkomme ved, at Spørgsmaalene afgøres af den lokale Ledelse, der anderledes end Centralledelsen kender de Forhold, som der arbejdes med. Jeg har ganske vist den Mening, at der var Grund til at have tre Distrikter. Regeringen mener derimod, at man i alt Fald bør begynde med to, herfor taler jo i hvert Fald det, at der er en mere afgjort Forskel mellem den Opgave, der foreligger for Ledelsen af de sjællandske Baner, og den, der foreligger for Ledelsen af de jydsk-fynske Baner, end den Forskel, der er mellem Ledelsen af de øst- og de vestjydske Baner. Men imidlertid, der stiller Forslaget Administrationen frit, hvad jeg paa dette som paa andre Punkter ser paa som en af Forslagets gode Sider.

Til disse Bemærkninger skal jeg saa foreløbig indskrænke mig. Jeg venters selv-